

[Poul Westergaard.]

kræfter her i folketinget, som angiveligt lægger vægt på social retfærdighed, og som ønsker orden i samfundsøkonomien.

Retsforbundet gik til valg på klækkelige offentlige besparelser og hertil hørende skattelettelser. Jeg skal vende tilbage til det. Men det er jo ikke nok at spare på de budgetter, vi kender. Folketinget må også være på vagt over for nye udgifter. Det er mange år siden, retsforbundet stillede det krav, at ingen nye udgiftkrævende lovforslag skulle kunne vedtages, medmindre de bliver ledsaget af udførlige og veldokumenterede oplysninger om de økonomiske, de personalemæssige og de administrative konsekvenser. Regeringen og folketinget bør vide, at dette krav vil vi leve op til på den måde, at vi vil afvise alle udgiftkrævende lovforslag, som ikke senest ved tredje behandling er således oplyst om de økonomiske og administrative konsekvenser. Så er det sagt her én gang for alle; det er sagt på rette sted og det er sagt i rette tid.

Retsforbundet gik også til valg på et bedre politisk samarbejde og en ændret parlamentarisk praksis. Vi syntes også, at valgresultatet tydede på, at vælgerne nu ønskede noget sådant, de ønskede et farvel til den ensidige blokpolitik og alle de partitaktiske fiduser. Derfor foreslog vi også efter valget en magistratsregering af alle folketingets udvalgsberettigede partier, en regering, der skulle lægge sine forslag frem til fri forhandling i folketinget og finde sig i, at de eventuelt måtte blive ændret af skiftende flertal. En regering, som i øvrigt skulle blive siddende og passe sit arbejde hele folketingsperioden igennem, medmindre den da måtte møde et mistillidsvotum forinden.

Vi bad den kongelige undersøger, hr. Anker Jørgensen, undersøge også denne mulighed, men det fandt hr. Anker Jørgensen ingen anledning til. Direkte forespurgt om grunden oplyste hr. Anker Jørgensen, at han ikke fandt tanken realistisk, og at i hvert fald socialdemokratiet ikke ville være med. Så måtte denne tanke naturligvis skrinlægges, men vi håber, at socialdemokratiet og måske også andre partier med tiden vil komme på bedre tanker.

Da den nye statsminister den 19. december fremsatte sin korte erklæring her i tinget, tydede vi den som et godt varsel om, at

også venstre havde forstået valgets tale og nu ville tage den byrde på sig som en mindretalsregering med 22 mandater bag sig at formidle det brede samarbejde på omtrent tilsvarende vilkår, som vi havde forestillet os det for en magistratsregering.

Efter statsministerens noget længere erklæring i tinget i går er vi blevet lidt mere betænkelige. Statsministeren har strammet tonen, og vi genkender en række forslag fra venstres valgkamp, forslag til særlig gunst for venstres egen lille vælgerskare, men slet ikke den midtsøgende, den samfundsorienterede politik, som der er brug for, og som må formodes at kunne samle bred tilslutning. Forslagene fremlægges jo nok til forhandling, siger statsministeren, men om det forslag, der er mest centralt for regeringen, indgrebet i dyrtidsreguleringen, kan der ifølge statsministeren kun forhandles om teknik og enkeltheder.

Jeg ved ikke, om det er en rigtig opfattelse; jeg synes, at der kan være behov for, at statsministeren uddyber denne udlægning. Vi er oprigtigt kede af at måtte sige til regeringen og sige til venstre, Danmarks liberale parti, at der er meget lidt i regeringens samlede kriseplan, der kan friste os, og at det netop er vores liberale sindelag, der forhindrer det.

Det første punkt er jo et forslag om et prisstop for 8 uger, som her er til første behandling. Vi ved, at det ikke kan administreres, fordi vi naturligvis fortsat vil opleve prisstigninger, om ikke andet så af udenlandske årsager, EF-forhøjede råvarepriser, EF-forhøjede fødevarerpriser, stigende energipriser og meget andet. Prisstigningerne som helhed lader sig derfor ikke kontrollere, og man opnår ved dette forslag blot at trække monopoltilsynets kræfter bort fra de egentlige opgaver, nemlig at føre tilsyn med monopolernes prispolitik. Her kunne vi godt have ønsket os en kraftigere indsats.

Man opnår endnu en gang på et urimeligt grundlag at mistænkeliggøre de næringsdrevende, de handlende og at belemre dem med ny administration. Havde vi så endda kunnet tro på det angivelige formål med prisstoppet, nemlig at give regeringen tid, formentlig en mere psykologisk bestemt tidsfrist, til at gennemføre nogle mere varige foranstaltninger og effektive foranstaltninger imod inflationen, ja, så havde vi vel